

Lieven DE PRIL

Welzijnsschakels

Regio Oost-Vlaanderen

Voor de roman *Ik ben iemand/niemand*, over leven in armoede, werkte Guy DIDELEZ samen met Lieven DE PRIL, coördinator en vrijwilliger bij Welzijnsschakels. Het waargebeurde verhaal van Emilie komt vandaag tot leven in de theatermonoloog *Leven in een krabbenmand*, gedragen door Marleen MERCKX, alias Simonneke.

‘Ga naar de mensen aan de rand en vorm daar gemeenschap’

Lieve WOUTERS

„Mensen beluisteren en geloven, dat is mijn credo geworden”, zegt Lieven DE PRIL. „Heel aards misschien?” Het is dan ook op aarde dat de heuvels moeten geslecht en de bochten gerecht, om een gekend adventslied te citeren. Zijn geloof handen en voeten geven, vindt DE PRIL wezenlijk. Omgekeerd voedt het engagement zijn geloof van binnenuit. Tegelijk is openheid voor andere gezindten bij Welzijnsschakels voor hem een must. Intrigerend.

–Tien jaar geleden ging u aan de slag bij Welzijnsschakels Oost-Vlaanderen. Wat ging daaraan vooraf?

Sociaal verpleegkundige van opleiding, werkte ik aanvankelijk in een OCMW-ziekenhuis, dan in een opvangcentrum voor dak- en thuislozen en vervolgens in een psychiatrisch ziekenhuis. Eigenlijk hadden we overal te maken met mensen in armoede. Hulporganisaties leggen te weinig het verband tussen ziekte – lichamenlijk of geestelijk – en armoede. Het besef dat armoede te maken heeft met een gebald geheel van problemen zoals een negatief zelfbeeld, ervaringen uit de kindertijd, moedeloosheid, was mijn Paulusmoment. Een heuse bekering.

Om generatiearmoede te doorbreken, zijn, naast gelijke kansen in het onderwijs en meer sociaal wonen, drie aspecten belangrijk: het ontwikkelen van een ander en vooral ruimer sociaal netwerk, werken aan het zelfwaardergevoel en de rol van de hulpverlening. Als die laatste niet nederig en geduldig samen met de mens in kwestie op stap gaat, zijn al zijn inspanningen gedoemd om te mislukken.

–Toen in Erpe-Mere een aantal jaar geleden een nieuwe Welzijnsschakel werd opgestart, stapte u er mee in. Hoe werken jullie?

We gaan op huisbezoek en proberen samen de oorzaken van armoede aan te pakken. Tijdens een ‘soepbabbel’ of ontmoeting met groenten en fruit komen thema’s zoals gezondheid en huisvesting ter sprake. Daarbij horen we vaak indringende verhalen, waaruit ik als mens veel leer en die mensen in en zonder armoede dichter bij elkaar brengen.

–Zo leerde u ook Emilie kennen, het hoofdpersonage uit boek en monoloog. Een erg confronterend verhaal.

„Een hulpverlener bij mensen in armoede moet vooral nederig en geduldig zijn”, zegt Lieven De Pril. © Kristof Ghyselinck

Tijdens een van onze vele babbels gaf Emilie te kennen haar levensverhaal op papier te willen zetten. Samen met auteur Guy Didelez volgden intensieve gesprekken. Al wat een mens aan ellende en tegenslag kan meemaken, passeerde de revue. Al te pijnlijke elementen werden uit de roman gelaten, om niet ‘wellicht overdreven’ of zelfs ‘ongeloofwaardig’ te worden genoemd. In het theaterstuk is opnieuw heel wat geweld en druggebruik gecensureerd. Gelukkig bezit Emilie ook een dosis humor en moed. En komt ze veel solidariteit en warmte tegen, zodat het stuk zeker niet te zwaar op de hand is.

Telkens wanneer een hoofdstuk af was, lieten we het door Emilie en Nico (uiteraard schuilnamen) nalezen. Ze keken daar naar uit, alsof ze het vervolg van het verhaal niet zelf kenden. Voor een stuk was dat ook wel zo: het boek bracht alle puzzelstukken op een nieuwe manier bij elkaar. Emilie en Nico kregen inzicht in hun situatie. Ze namen een nieuwe start.

–De Welzijnsschakels groeiden uit Welzijnszorg, dat zich toespitst op bewustmaking, fundraising en lobbying. Vaak ontstonden ze op initiatief van parochies, maar inmiddels

zijn de meeste verzelfstandigd. Is dat geen verarming voor zowel parochies als schakels?

Nieuwe werkingen moeten van mij pluralistisch zijn, open voor vrijwilligers van alle gezindten. In onze werkingen is er ruimte voor uitwisseling, waarbij ieder voedsel kan vinden voor zijn eigen overtuiging. Christenen kunnen hier bewuster en echter christen worden, ook in een pluralistische context.

„Mensen die opnieuw durven dromen van een toekomst, dat is voor mij verrijzenis”

De warmte en gezelligheid, het er-zijn-voor-elkaar van mens tot mens, maken van Welzijnsschakels overigens een succesvolle vrijwilligerswerking. De Kerk kan hier haar voordeel mee doen. Blijf niet in uw kerkgebouw. Ga naar de mensen aan de rand en vorm daar gemeenschap.

Op vraag van ouders staken we onlangs samen een doopsel in elkaar. Tijdens de

viering voegde de grootmoeder, die ook in grote armoede leeft, een spontane voorbede toe: dat haar kleindochter een toekomst zou hebben. Kijk, daarvoor doe ik het. Dat is voor mij verrijzenis.

–Hoe beleeft u zelf de advent?

Die is dit jaar verbonden met het overlijden van mijn moeder vorig jaar op kerstdag. Mijn eerste kaars is aangestoken op haar verjaardag, eind oktober. Mijn tweede op Allerheiligen en de derde op Kerstmis. Een onvolledige adventskrans, maar een zeer intense.

Voorts doet het verhaal van Kerstmis me opnieuw denken aan Emilie. Haar moeder was hoogzwanger toen ze haar onbewoonbaar verklaard huis moest verlaten. In het krot dat ze vond, lag de matras nauwelijks neer of Emilie kwam ter wereld. De Kerk zal maar aan geloofwaardigheid winnen als ze opkomt voor deze uitgestoten, zoals Jezus dat deed. Niet alleen, niet als de betweter, maar samen.

Guy Didelez en Lieven De Pril, *Ik ben iemand/niemand*, Manteau, 2011, ISBN 978 90 223 2342 7. De speellijst van *Leven in een krabbenmand* vindt u op www.paljas.be.